

• [Krag.]

lyste udelukkende skyldes Enkens eget Arbejde, saa er Byraadet pligtigt til fortsat at yde Refusion af denne hende tilstaaede Understøttelse (*Socialministeren* [Steinke]: Det staar i Loven!). Ja, det vil sige, det lægger man i Lovens Ord, thi det har jo aldrig nogen Sinde været Meningen, at hvis en Enke en Gang har faaet tilstaaet Enkebørnsunderstøttelse, kan hendes Indtægt gennem hendes egen Indsats stige lige saa himmelhøjt, det skal være, hun bevarer alligevel Retten til denne Understøttelse. Nej, selvfølgelig er der med denne Bestemmelse ikke ment andet end, at hvis denne Enke, hvis Indtægtsforhold ligger nede paa de Grænser, som er Betingelsen for Understøttelse gennem denne Lovgivning, gennem eget Arbejde *beskedent* forøger sin Indkomst, skal det ikke give Adgang til at berøve hende Understøttelse; Meningen har selvfølgelig aldrig været den, som har fundet sit Udtryk iden Fortolkning fra Socialministeriets Side af de Bestemmelser, jeg her har citeret, og jeg vil sige til den højtærede Socialminister, at hvis man virkelig mener, det har været Hensigten, da Loven blev givet, og hvis man virkelig mener under Hensyn dertil at maatte administrere Loven i Overensstemmelse med denne Opfattelse, saaledes som det har fundet sit Udtryk i Svaret til det Byraad, jeg her taler om, maa Loven ændres paa dette Punkt, thi dette er det glade Vanvid. (*Socialministeren* [Steinke]: Ja, men den er jo ændret i mit Forslag.); Ja, i Ministerens *Forslag*. Det er jo en Sag for sig; her taler jeg om den gældende Lov og den Maade, hvorpaa den administreres. Den højtærede Socialminister maa ikke forvente at kunne faa sit bibelstærke Værk gennemført af Hensyn til een taabelig Bestemmelse i den gældende Sociallovgivning. Det er meget lettere og meget rimeligere og meget rigtigere, naar man først er blevet opmærksom paa et saadant Forhold og de meningsløse Konsekvenser, det har, at man saa foretager en Rettelse i den gældende Lovgivning, og det synes jeg den højtærede Minister burde gaa i Brechen for, saa vilde han vistnok kunne vente Tilslutning fra alle Sider i dette Ting. (*Socialministeren* [Steinke]: Hvorfor har det ærede Medlem ikke selv gjort det?). Fordi det overhovedet ikke har foreligget for mig. (*Socialministeren* [Steinke]: Jo!). Nej, overhovedet ikke. Den Fortolkning, som den højtærede Socialminister har sat sit Navn under, har jeg aldrig foretaget noget tilsvarende til.

Nu er i den foreslaaede Reform Hjel-

pen fastsat i en Mængde Tilfælde: Fødselshjælp, fortsat Sygekassehjælp, Forsorg for vanføre, talemiddende, blinde, døvstumme, tuberkuløse, Kræftpatienter, og Hjælp til husvilde med Pligt for By- og Landkommuner til at skaffe passende Bolig o. s. v. Paa dette sidste Punkt henledte jeg ogsaa den højtærede Ministers Opmærksomhed under Behandlingen i forrige Rigsdags-samling, baade paa det uklare i, hvad der maatte lægges ind i, at „passende Bolig“ for den vedkommende skal kunne skaffes, og ogsaa med Hensyn til den Adgang til Klage, som i Forslaget er givet, hvis den vedkommende ikke skønner, at den Bolig, som er overladt ham, er passende. Ogsaa paa dette Punkt havde jeg gjort mig Haab om, at den højtærede Minister vilde have taget Sagen op til fornyet Overvejelse. Jeg haaber ikke, Haabet endnu skal være beskæmmet. Jeg haaber, vi skal høre fra den højtærede Minister, og hvis han ikke allerede har haft dette fremme til Overvejelse, henleder jeg hans Opmærksomhed paa det endnu en Gang.

I øvrigt skal jo al anden Hjælp i Hensyn til Lovforslaget om offentlig Forsorg ydes som *Kommunegæld*, og til at stifte denne Kommunegæld skal der stadig være Adgang, ogsaa for saadanne, som er inde under fuld Forsørgelse af det offentlige, Adgang for Invalidere og Aldersrentenydere, blot to Trediedele af Kommunalbestyrelsens Medlemmer stemmer derfor. Jeg synes, at her maatte, under Hensyn til Arten af den Hjælp, som i øvrigt ydes de vedkommende Personer, træffes Bestemmelser, som sikrede, at store Forsørgerpligter, langvarig Sygdom, eller anden Aarsag, som kan foranledige stærkt økonomisk Tryk, er indtraadt og begrunder Krav om Adgang for saadanne Personer til at stifte Kommunegæld.

I Virkeligheden er det den Hovedanke, vi har mod Lovforslaget: Arten og Karakteren af denne Gældsstiftelse; vi finder, at det er en ny Ud-gave af Hjælpekassen, men i forværret Skikkelse, fordi ifølge Bestemmelsen i § 1 behøver vedkommende ikke længere at henvende sig med en Ansøgning om Adgang til denne Gældsstiftelse, men kan med Loven i Haanden i Virkeligheden stille Krav derom, selv om den vedkommende ikke har fjerneste Spor af Udsigt til at kunne tilbagebetale den Gæld, han har stiftet; derfor er Eftergivelse ogsaa den lovmæssigt foreslaaede Regel og skal finde Sted efter Forløbet af højst 2 Aar, saafremt vedkommende da ikke fortsat stifter Kommunegæld.

Jeg henledte i forrige Samling den